

Casa Miró

Sant Sadurní d'Anoia

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Plaça d'en Manuel Raventós, 10
Alçada: 149

Coordenades:

Latitud: 41.42286785254176
Longitud: 1.7902456519930834
UTM Est (X): 398910
UTM Nord (Y): 4586408

Classificació

Número de fitxa 08240 - 43
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Noucentisme
Segle XX
Any 1929
Autoria de l'element: Cèsar Martinell i Brunet (arquitecte)
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BCIL 1689-I
Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM). Annexes a les normes. Annex III Catàleg d'edificis i conjunts urbans a protegir per raons del seu valor cultural. Fitxa 18
Data aprovació: dj., 30/09/2010 - 12:00
Número inventari IPAC 2883
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada

Titular: 9066517CF9896N0001ZD

Fitxes associades:

Caves Miró

Autoria de la fitxa Josep Anton Pérez Arriaga (TRÍADE Serveis Culturals)

Data de registre de la ds., 11/01/2025 - 18:51

fitxa:

Descripció

Edifici en forma de L, articulat a partir d'un cos central octogonal. Cadascuna de les dues ales laterals presenta una estructura de planta baixa i pis amb una torre sobresortint en alçada a les cantonades.

La rotonda central, que fa de vestíbul, està coberta per una cúpula que s'alça fins el primer pis on unes lluernies permeten l'entrada de llum. Les columnes, de tipus toscà, s'utilitzen tant a la porxada de la rotonda com a les divisòries decoratives entre les finestres d'arc de mig punt localitzades en diferents cossos de la residència. Les torres de les ales laterals presenten finestres d'arc de mig punt reixades, a la planta baixa; balcó simple de barrots i mènsules metàl·liques al primer pis; i triple finestra d'arc de mig punt amb ampits al pis superior.

La finca està tancada perimetralment amb reixa metàl·lica disposada entre pilars, que es coronen amb boles ornamentals o grans peces escultòriques de gerres amb raïm, en els pilars més grans del portal d'entrada.

Segons (LACUESTA, 2009) s'hi fa patent la influència de l'arquitectura classicista del Palau de les Arts Gràfiques de l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929, avui el Museu d'Arqueologia de Catalunya.

Història

El Xampany Noya, va estar entre els 10 primers escumosos elaborats a Sant Sadurní, fundat per Joan Miró i Baiges (1886-1970) i Maria Assumpció Galofré Soler (1888-1969). Ambdós eren de Vilarodona i van arribar entre 1909 i 1912 per fer-se càrrec del cafè bar del Noya, a la plaça de l'Ajuntament. En el soterrani del cafè van engegar un negoci de gasoses i sifons, i després de xampany. L'any 1918 es creava l'empresa cavista i més tard van comprar un magatzem que era dels propietaris de Cal Guineu.

Maria Galofré era amic de l'arquitecte Cèsar Martinell, que va projectar un garatge i la residència, les caves i un magatzem. Segons Maria Lluïsa Miró la construcció es va fer entre 1927 i 1929. El constructor va ser Pere Santet, de Sant Sadurní. Primer construïren les caves i després la residència, en la qual Martinell va acabar deixant la direcció de l'obra a un tècnic del seu despatx. La Guerra Civil va aturar la construcció, i no va ser acabada fins l'any 1945, amb un canvi respecte al projecte, ja que no es va aixecar la torre central que havia de presidir la casa.

Després de la mort prematura de Joan Miró i Berger (1984), nét del fundador, el seu pare va associar-se amb Josep Berral, creant l'empresa Berral i Miró, que no va durar molt, i s'abandonà la producció de cava. Iniciat el segle XXI, les caves van ser llogades i van recuperar la producció de cava, de la mà de Pere Varias.

Els Miró van vendre el magatzem i el garatge ubicats a la part oposada als edificis actuals, que acabarien enderrocats per fer-hi pisos (LACUESTA, 2009).

Cèsar Martinell i Brunet (Valls, 1888 - Barcelona 1973) fou un arquitecte català a cavall entre el Modernisme i el Noucentisme. A més d'arquitecte, va ser un gran investigador, divulgador i historiador de l'art. Martinell va construir a principis de la seva carrera una quarantena de cooperatives vinícoles, sobretot a les comarques meridionals de Catalunya, conegudes com “les catedrals del vi”.

Bibliografia

LACUESTA, Raquel (2009). Catedrals del vi: arquitectura i paisatge. Angle: Fundació Caixa Manresa. Manresa.

SOLANS, Joan Antoni (2010). POUM. Annexes a les normes. Annex III Catàleg d'edificis i conjunts urbans a protegir per raons del seu valor cultural. Fitxa 18.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.](#)

[Arquitectura catalana: Cèsar Martinell](#)

[Viquipèdia: Cèsar Martinell](#)

